

Đề bài

Kể lại bằng lời văn
của mình nội dung
đoạn trích
Mã Giám Sinh
mua Kiều.

Bài làm

Xưa, có một người thiếu nữ nổi tiếng khắp kinh thành bởi nhan sắc không ai sánh bằng và tài năng toàn vẹn của cầm, kỳ, thi họa. Đó chính là Thúy Kiều. Nàng là con của một gia đình trung lưu lương thiện cùng hai em là Thúy Vân và Vương Quan. Nhưng trớ trêu thay, gia đình nàng bị mất oan, cha nàng là Vương ông bị bắt. Giữa hoàn cảnh éo le đó, nàng đã chọn chữ hiếu để trọn đạo làm con. Kiều đã quyết định bán mình chuộc cha, mà kẻ mua hàng chính là Mã Giám Sinh – một tên buôn người có tiếng.

Mụ mối mà Kiều nhờ đã hoàn thành giao ước, mụ đã dẫn Mã Giám Sinh đến mua Kiều. Mạn chào hỏi, vấn danh diễn ra thật chóng vánh:

- Mã Giám Sinh – Hấn xưng tên.

- Huyền Lâm Thanh – Hấn trả lời như vậy khi được hỏi đến quê quán.

Nhìn đến vẻ bề ngoài cũng đủ thấy hấn là một kẻ giả dối, xấu xa. Đã khoảng bốn mươi mà trông hấn vẫn ăn diện, ra vẻ trai tơ, không có gì là đĩnh đạc, đường hoàng. Người hầu kẻ hạ của hấn thì nhiều, ra vào không ngớt. Ngay hấn thôi cũng thể hiện sự vô học qua lời ăn, tiếng nói cộc lốc, giả dối. Hấn đến gia đình Kiều như thể đến nhà hấn vậy. Không thềm chào hỏi, mời mọc, hấn ngồi ngay ở ghế trên – chiếc ghế chỉ dành cho người chủ của gia đình. Trong khi kẻ ý thể đồng tiền còn đang ra vẻ quan lớn thì mụ mối đã nôn nóng giục Kiều ra mắt. Bề ngoài có vẻ như Mã Giám Sinh đến hỏi vợ, nhưng thực chất đó lại là một cuộc mua bán người. Kiều rõ điều đó hơn ai hết nên nàng sao có thể vui được. Gia đình gặp họa, mỗi người mỗi ngã, thân nàng thì phải bán mình chuộc cha. Nàng nhớ biết bao những ngày gia đình sum họp, những khoảnh khắc bên người đã cùng hẹn ước trăm năm. Nhưng những ngày đó đã qua rồi. Giờ đây, nàng bước ra gặp Mã Giám Sinh mà trong lòng cảm thấy sợ hãi, rụt rè. Kiều buồn nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp vốn có. Nàng mảnh dẻ, yếu ớt như cây mai, câu trúc trước cơn gió lớn, khác gì câu liễu trước ngọn sóng to. Phần Kiều là vậy, còn về phần Mã Giám Sinh thì khác. Vốn là kẻ buôn người nên hấn ngắm nhìn, đấng đo về Kiều như lật qua lật lại mớ rau xem kỹ để mua. Hồi lâu sau, hấn mới thử tài Kiều. Hấn bắt Kiều phải chơi đàn nguyệt, làm thơ trên quạt cho hấn nghe. Hấn xem Kiều tấu lên bản nhạc buồn ai oán cùng bài thơ than phận trách trời, thật đáng thương. Nhưng Mã Giám Sinh không thềm để ý đến điều đó, hấn nhận thấy Kiều là một món hàng hiếm có, chắc chắn sẽ đem lại nhiều món hời nên chẳng ngại gì mà đồng ý mua ngay. Bằng giọng điệu của kẻ buôn người chuyên nghiệp, hấn hỏi giá:

- Xưa nay mau ngộ đến Lam Kiều, nay đây cũng vậy. Thật là một người sắc khó ai sánh bằng, tài hiếm ai bì kịp. Vậy sánh nghi là bao?

Mụ mối thấy vậy khắp khởi mừng thầm, phen này sẽ được đôi đờn, giàu to. Mụ ra giá ngay:

- Thúy Kiều vốn là quốc sắc thiên hương, chẳng may gặp gia biến, được đề ý tới nên cũng không dám giấu, đáng giá nghìn vàng không hơn không kém.

Quả đúng là một cái giá cao, Mã Giám Sinh chưa vội trả giá ngay. Hấn và mụ mỗi kẻ bớt một, kẻ thêm hai, cò kẻ một hồi lâu mới được cái giá ngoài bốn trăm, tức là chưa được một nửa giá đầu. Thế mới tường tận đây là hai kẻ chỉ biết đến đồng tiền. Thật xót xa thay cho thân Kiều tội nghiệp. Vậy là từ đây, Kiều bước vào một cuộc đời sóng gió, ba chìm bảy nổi, lưu lạc khắp bốn phương.